

Yksinäisyys

Yksinäisyys

Nimimerkki ootupee

Ikä 17

Moi. Mä en oo koskaan aiemmin kirjottanut tänne, mutta nyt ajattelin teidän tarinoita luettuani tulla kertomaan vähän omastanikin. Sori että tuli näin pitkä, mutta luethan kokonaan jos kiinnostaa kuulla kiusaamisesta, viiltelystä ja yksinäisyydestä, mitkä varmasti koskettaa meistä monia.

Mulla alko yks vaikeimmista ajoista 8.-9. luokalla. Oli pientä kiusaamista, vähättelyä ja ulkopuolelle jättöä, koska olin ulkonäöltä ja pukeutumiselta erilainen kuin muut silloin. Valitettavasti tiedän, että kiusaaminen on tosi yleistä yläasteella, kun ihmiset vasta kypsyä ja kasvaa. Ei sen aina tarvii olla edes isoa satuttaakseen. Jos sua kiusataan, niin toivon sulle oikeesti paljon jaksamisia. Se kiusaaminen kertoo enemmän niistä kiusaajista kuin susta! "Whoever is trying to bring you down is already below you."

Itse jätin lopulta kiusaajat huomiotta, niin ei ne kauaa jaksaneet kun ei tullut vastakaikua. Vaikka he kiusas mua, niin olin silti heitä kohtaan mahdollisimman ystävällinen, koska tavallaan kai yritin näyttää heille olevani jollain tapaa aikuisempi, kun en vajonnut niin pohjalle että alkaisin kiusata. Halusin saada heidät tajuamaan, miten lapsellisia he ovat. Kaikista ei tarvitse tykätä, mutta kaikkien kanssa pitää tulla toimeen.

Ysiluokalla jäin tosi yksin. Mulla oli vaan yks hyvä kavero, joka aina ei tullut edes kouluun omien hankaluuksiensa takia. Monet välitunneista meni vessassa itkiessä ja itseä raapiessa tai nipistellessä. Mietin, että miksei kukaan haluu olla mun kanssa, miks mun pitää olla just tällanen. Miksen vaan voi olla niinkun kaikki muutkin, kaunis, muodikas, sosiaalinen, suosittu tyyppi, jolla on paljon ystäviä.

Aloin tolloin viiltelemään itseäni melkeen joka päivä. Eipä se nyt pidemmän päälle auttanu, jäi vaan rumat arvet joita koitan nyt nolona peitellä työharjoittelussa, leireillä, sukujuhlissa tai tuttujen lasten kanssa puuhaillessa.

Mutta nyt. Siirryin lukioon, päätin että alan tutustua ihmisiin enkä odota että ne tulee tutustumaan mun. Koska totuushan on se, että me eletään Suomessa, missä ihmiset ei aina uskalla alottaa keskustelua ja puhumista. Joten se että sulle ei puhuta, ei automaattisesti tarkoita sitä että susta ei tykätä.

Voin kertoa, että nyt mä oon saanut uusia kavereita! Olokin on paljon parempi ja itsevarmuus alkaa pikkuhiljaa palautua ton kiusaamisen jälkeen. Oon ymmärtänyt sen, että ei mun tarvii olla niinkun muut. Vähänkö tylsää olis, jos kaikki meistä olis samanlaisia. Haluan olla just tällanen mitä oon, en haluu näyttää ja käyttäytyä samalla tavalla kun kaikki muut. Tässä on kuitenkin kyseessä MUN elämä, ja mä aion elää sen just enkä melkeen omalla tavallani!
+ Se että sä oot erilainen, saattaa tehdä susta jonkun silmissä mielenkiintosen.

Sä pystyt voittamaan sen, minkä kanssa nyt tappeletkaan. Kyllä, sinä siinä ruudun toisella puolella. Älä luovuta, meille kaikille on tää yks elämä. Ja elämä on oikeesti tosi kaunista.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/yksinaisyys>